

DVA V JEDNOM
aneb JAK SE BYDLÍ V ČECHÁCH

Václav Roman

Postavy:

Valentýn Vytkvivý
Marina Vytkvivá - jeho žena
Hubert Kozel
Magdaléna Kozlová - jeho žena
Jeremiáš - lichvář s byty
Pošťák
On
Ona - jeho žena

*Úplně vlevo (bráno z pohledu diváka) jeviště jsou vchodové dveře do domu. V jejich rovině je myšlenou čarou od sebe oddělen byt ve druhém patře a ulice. Na ulici může být odpadkový koš a věci, které na ulici patří. (Od věci by nebylo, kdyby se tam válel i nějaký bezdomovec) V pozadí jeviště je byt, se třemi dveřmi. Prostřední jsou vchodové, ty vypadají nejmasivněji. Dveře vlevo vedou do ložnice a poslední do kuchyně. V místnosti je jeden stůl se čtyřmi židlemi, křeslo, vedle stolek s telefonním aparátem, o zeď je opřen obraz. Dále je zde skříň s harampádím, v níž je mimo jiné pytel.
Do města se chodí vpravo. Odehrává se v Praze na konci 20. století.*

1. Výstup

/Před dům přichází novomanželský pár a prodavač bytů Jeremiáš./

JEREMIÁŠ

To je ono.

VALENTÝN

Ty tam jsou navždy starosti s bydlením!

MARINA

Ani nevíte, jak moc jsme vám vděční.

VALENTÝN

To je slabý slovo, my vás za to přímo milujem. Kdyby tady nebyla moje žena, dal bych vám pusu.

JEREMIÁŠ

Vděčný jsem já vám. Mám radost, když vy máte radost. Jo, v dnešní době je to s byty těžký. Někteří lidé mají byty dva a i víc, a jiní, aby na úkor toho spali na nádraží. - Shodou okolností zdědil jsem po své tetě toto krásné bydlo.

A k čemu byty dva míti,
když pouze v jednom můžete tělo složit?

MARINA

Z vás mluví přímo moderní filosof. Ono by to taky bylo jiný, kdyby se muži, jako naši dědové, zednické lžíce chopili a pro své princezny, když už ne vzdušné zámky, tak alespoň vilky vystavili.

VALENTÝN

/stranou/

Princezně bych klidně ten vzdušnej zámek vystavil, jenom kdyby nějaká byla.

JEREMIÁŠ

Holt doba se mění, tady k lepšímu a onde zase k horšímu. Ale teď už si nezdoufejte, paní Vytkvivá. Vždyť co vám schází? Manžela máte, teď i byt vám Bůh konečně dopřál, děti jak buky taky jednou budete mít, na auto jistě jednou ušetříte, a když nebudete moc rozhazovat i na ten pohřeb vám zbude.

VALENTÝN

Kýho výra, kde na to proboha všechno máme vzít? Seznam dlouhej jak tejdén a výsledná suma se honosí přídomkem tuze vysoká a co já vím, ty jsi nezaměstnaná a já zase nepracuju.

MARINA

Asi budeš muset začít, miláčku. Na tu rakev, doufám, ještě nepotřebujeme, ale alespoň bychom mohli co nejdřív splatit tu půjčku na byt.

VALENTÝN

Už jen do tolika neumím počítat. Mám z toho noční můry. Celou noc jenom honím nuly, a když nějakou chytnu, tak mě pohltní a nechce pustit ven. A taková nula, ta je dokonale pevná, takže ať buším a kopu se sebevětším úsilím do jejích stěn, tak nepolevuje a vynáší mě stále výš a výš, až už na zem není vidět, když tu v tom okamžení praskne a já padám a padám přímo na špičatou hlavičku jedničky. Dál se ani neptejte jak to dopadne.

MARINA

Ale, miláčku, to je jenom zlý sen, ve skutečnosti to není zase tak zlé. Uvidíš, že to společnými silami zvládneme.

VALENTÝN

Společnými silami se nejspíš rovná půjčkami od přátel, ne?

MARINA

Ty jsi hrozný pesimista, takového jsem si tě nebrala, snad se tvá nálada spraví, až vejdemo do našeho nového bytečku.

VALENTÝN

Přijde na to co chceš dělat?

MARINA

Uklízet.

VALENTÝN

Och, už toužím po koštěti.

MARINA

/k Jeremiášovi/

Musíte nás omluvit. V nějakých věcech si s mužem nerozumíme. Občas se na sebe trošku rozhorlíme, ale za chvilinku se vždycky nějak udobříme. Jste ženatý, pane Jeremiáši?

JEREMIÁŠ

Jsem.

MARINA

Pak to jistě znáte z vlastní zkušenosti.

JEREMIÁŠ

Ne! Neznám. Se ženou jsem se pohádal sice teprve jednou, ale to už před třiceti lety, a od té doby se mnou nemluví. To bych vám nepřál, pane Vytkvivý. Dám vám dobrou radu, jak se se svou manželkou nikdy nepohádáte.

VALENTÝN.

Jak?

JEREMIÁŠ

Raději vždy vyslechněte ten její štekot, bez jakýchkoliv citových reakcí. Chápu, že někdy je chuť vrazit jí facku větší, než pomyšlení na manželský život, však radí vám ten co tu facku vrazil a teď již žije třicátým rokem ne v manželství, ale na galejích.

Ajajaj, to jsem se s vámi zakecal a úplně jsem zapomněl, že musím jít manželce nakoupit. Když to nestihnu, tak amen se mnou, doma se to ještě zhorší, a když to stihnu, tak alespoň zůstane vše při starém.

MARINA

Myslela jsem, že nás bytem provedete?

JEREMIÁŠ

Je mi líto, nemám čas, ale tady vám předám klíče. Kdo se u vás stará o domácnost?

VALENTÝN

U nás vždycky babička.

MARINA

Kuš! Dejte to prosím vás mně a raději běžte, ať to stihnete.

JEREMIÁŠ

Tady je máte.

Přeji vám pěkné bydlení a doufám, že zde budete šťastní. Málem bych zapomněl, já hlava dřavá, je to druhé patro naproti výtahu. Pámbů s vámi.

VALENTÝN

I s vámi, mistře.

MARINA

Přeji vám, abyste se za to, že jste k nám tak hodný, co nejdřív udobřil se ženou. Sbohem.

JEREMIÁŠ

Amen.

/Odchází/

VALENTÝN

Na co ještě čekáme, madam Vytkvivá?

MARINA

Ach, Valentýne, ani se neuvědomujeme, jak hodně moc máme v tom, že jsme spolu. To je cennější, než byt, auto, a všechny cennosti světa. Je mi strašně líto Jeremiáše, chtěla bych se mu za to, co pro nás vykonal, nějak odvděčit, ale nevím jak mu pomoci. Snad mu uděláme radost tím, že se budeme řídit jeho radami, a nikdy se nepohádáme. Slíbíš mi to?

VALENTÝN

Říká se neslibuj, co nemůžeš splnit, takže já ti to vlastně slíbit můžu, protože to splnit prostě jde. Ty mi stojíš ze nějaké to zapření atomového výbuchu ve svém nitru. Ale budeme muset koupit pár sad talířů.

MARINA

Nač?

VALENTÝN

Nějak si tu zlost budeme muset vybit.

MARINA

Jsou snad i něžnější způsoby pro vyladění našich srdcí.

VALENTÝN

To bych se tě pak ale stále snažil rozčítit, abych se dočkal toho krásného vyladování.

MARINA

I ty rošťáku můj malej. Miluji Tě.

VALENTÝN

I já tebe.

/Políbí se/

MARINA

I my blázni, byt máme a randíme jak dva pubertáci venku. Chop se kufrů a hurá do našeho bytečku.

Jsem na něj strašně zvědavá.

VALENTÝN

Žádný strach. Jen vyjedeme výtahem a jsme v našem doupátečku.

/Odchází/

2. Výstup

/Z levých dveří vyjde Magdalena s prachovkou v ruce a začne utírat sekretář.

Zprava se ozývá tlučení kladiva./

MAGDALÉNA

Achich ouvej, kdybych tenkrát věděla, že s tím bytem bude taková práce, raději bych dále žila na nádraží. Tam jsem nikdy uklízet nemusela a docela se mi tam líbilo. Jen ty zimy byly kruté. Ale když pomínu to uklízení, tak se mi tady docela líbí a to jsme to koupili od toho děduli docela levně. Prodělal na tom nejmíň sto tisíc. Dobře mu tak dědkovi, nemá bejt tak ochotnej.

HUBERT / z vedlejšího pokoje/

Už si zase na něco stěžuješ?!

MAGDALÉNA

Ale ne, miláčku, jen jsem si říkala, jak je tady krásně a že uklidit to tady je pro mě to nejmenší a ani trochu mi to nevadí. Mohl by si tady už konečně pověsit ten obraz? Trvá ti to nějak dlouho!

HUBERT

No jo, už du. Nemám deset rukou jako ty.

/vejde pravými dveřmi/

Zdá se mi to, nebo si tady už uklidila?

MAGDALÉNA

To víš, komu se nelení tomu se zelení. Když do toho jde člověk s chutí, hned to odsejpá rychleji od ruky.

HUBERT

Co je to vůbec za obraz? Někej Pisasso bych řekl, podle tý abstrakce.

MAGDALÉNA

Och, ale prosím tě, Huberte, vždyť to je můj portrét. Copak mě v tom nevidíš? Ty ladné křivky tváře, orlí zrak a moje rtíky, to fakt nevidíš? Fakt ne?

HUBERT

Nechci ti kazit umělecký vkus, ale pokud tohle to má být portrét, pak jedině naší pračky. Víš té, kterou nám dala do vínku panímáma, protože se bála, že ohluchne.

MAGDALÉNA

Phe, s tebou se tak bavít o umění. Nebije tě do očí to umělecké rozvrstvení barev?

HUBERT /Hubert se zadívá dlouze na obraz/

Ne.

MAGDALÉNA

Řeknu ti, tady přímo u dveří se bude krásně vyjímat. Kdo vejde tak bude oslněn, tou krásou....

HUBERT /začne zatloukat skobu to zdi/

...ladnými křivkami tváře, orlím zrakem, tvými rtíky a uměleckým rozvrstvením ba...auvaj.. javajs.... já nemehlo...

/uhodí se do prstu kladívkem a to mu pak spadne na nohu/

MAGDALÉNA

Pozor! Obraz! Ať na něj nešlápneš to by bylo neštěstí. /zachrání obraz před udupáním/
Ty jsi hrozný nemehlo. Uvědomuješ si vůbec, že si mi mohl zničit portrét?

HUBERT

To je bolest. To je bolest. S tím obrazem mi více nechod' na oči, a že jsem ho mohl zničit? Phe, a to ti nevádí, že jsem si málem urazil prst. To je vidět, jak málo ti na mně záleží.

MAGDALÉNA

Ale, můj ty Hubertíčku, já tě přece miluju a udělala bych pro tebe cokoliv.

HUBERT

Plané řeči, které se v čin neotočí. Kdybys mě skutečně milovala nestála bys....

/přistoupí k němu a jme se mu ošetřovat prst/

To je dobrý!

Vím, že mě miluješ, promiň mi ten citový výjev.

/Hledí si v objetí zpřítma do očí/

MAGDALÉNA

Budiž omluven, ten obraz je, jak říkáš opravdu paumění.

HUBERT

Právě že ne. Rukou mistra je na něm zobrazena, nejhezčí z žen celého vesmíru.

MAGDALÉNA

Ne..

HUBERT

Pšt.

/dá jí prst před ústa, naklání se k vroucímu polibku, tu někdo zachrastí klíči ve dveřích Udiveně se na sebe podívají./

HUBERT

Kdo to může být?

3. Výstup /Předešli a vcházivší manželé Vytkvivý/

MARINA

Myslela jsem, že tě to jako pravého muže napadne samo od sebe a nebudu ti muset připomínat, že je zvykem přenést nevěstu do nového bytu přes práh. Ty, jak vidím o tom nemáš ani zdání.

VALENTÝN

Samozřejmě, že mě to napadlo, ale připadlo mi to strašně moc staromódní

MARINA

Alespoň jednou to pro mě udělej. Prosím, prosím, uděláš mi radost.

VALENTÝN

No, jak myslíš, ale jestli si uženu housera, tak se o mě budeš starat ty. Uf, to je tíha, ještě že to nemusím podstupovat každý den, to bych měl za chvíli svaly jak kulturista.

Jeden krok,
přes práh hop,
do světnice rychle vkroč
pytel brambor z ramen slož.

Takhle jsem se nezapotil, ani když jsem jednou pomáhal dědovi na poli. Myslím, že po této zkušenosti si příště několikrát nechám projít hlavou, jestli mám koupit nový byt.

MARINA

Jen neprovokuj, můj milovaný Valentýnku, jinak by se mohlo stát, že se pohádáme a budeme mít oddělené ložnice, sotva jsem se nastěhovali.

VALENTÝN

Jak je libo. Ty budeš první, které to bude vadit a přijde za mnou se žádostí o odpuštění .

MARINA

Já?! Co si o mně myslíš?! Že jsem nějaká naivka, co nevydrží bez manžela?! Tohle jsi opravdu přehnal! Až za mnou přijdeš s prosíkem do ložnice, mohlo by se stát, že tam nebudu sama!

VALENTÝN

Nebudeš sama!?! Phe! Och ne! Srdce mi puká žalem. Kdo bude ten co zaujme místo po tvém boku a koho budu muset zabít v souboji o svou čest?

MARINA

Kdokoliv jiný než-li ty.

VALENTÝN

To se na to podívejme, vyjmula mě z nominace na své milence.

MARINA

Abych ti řekla pravdu ty jsi v ní nikdy nebyl, a to že jsem si tě vzala, bylo jen čisté pomatení myslí, abys věděl.

VALENTÝN

Počkej, ty mi ustavičně lžeš, jednou mi do očí říkáš "miluji tě" a teďko zase, že bys byla nejradši, kdybys mě nikdy nepotkala. To já alespoň neříkám to "miluji tě".

MARINA

Pro upřesnění: byls to ty, kdo mě za účelem seznámení narazil při bruslení na mantinel, a způsobil mi tak trojitou frakturu levé nohy.

VALENTÝN

A ty, kdož jsi nás dokopala na radnici a tam nepustila chudáka oddávajícího ani ke slovu, jak moc si chtěla být moje. Muselo to vypadat, že nám je v patách mafie.

MARINA

Mafie ne, ale naši, jestli si na ten den trochu pamatuješ.

VALENTÝN

Vy jste vůbec celá mafiánská rodina.

HUBERT

/odkašle si/

VALENTÝN

Vy se do toho neplet'te.

MARINA

Jakým právem nazýváš naši rodinu mafiánskou? Já jsem taky nikdy před tebou neřekla, ač jsem to měla nesčíslněkrát na jazyku, že vaše rodina patří do ústavu pro mentálně choré.

VALENTÝN

To snad ne, naši nám dali na půl živobytí a ty jsi k nim jak ke svým.

HUBERT

Ted' toho mám právě dost!

MARINA

/K Hubertovi/ Neplet'te se nám do toho!

Na půl živobytí nám sice dali, ale jak jsem se musela kvůli tomu plazit po kolenou a ponižovat se, to už nevidíš. Co vím vaši maj peněž, že by si klidně mohli koupit zámek, a nám přidali sotva na polovic tohoto.

VALENTÝN

Buďme rádi za to. Vaši by nám nedali ani korunu, kdybych si třeba kvůli tomu koleno vrtal, takový to jsou skrblicí. Vždycky, když se s nima setkám mám pocit, že mě zabíjí svým uhrančivým pohledem.

MARINA

Asi tě správně odhadli. Měla jsem uposlechnout jejich rady a dát si větší pozor, než jsem si něco s takovým individuem začala.

VALENTÝN

Dovol a bych se zasmál, ty začneš chodit s každým, kdo se tě zeptá kolik je hodin, nebo tě porazí na bruslení.

MARINA

Tak taková já nejsem, abys věděl....

HUBERT

Ráčili byste nám vysvětlit, co má znamenat ta komedie?!

MARINA a VALENTÝN

Tak vy nám nedáte pokoj!!

MARINA /k Valentýnovi/

My dva si už...

VALENTÝN

A právě že si musíme! říct ještě hodně.

MARINA /ztiší hlas/

Valentýne, teď hádky stranou, neboj dokončíme to později, ale co tady proboha dělají ti divní lidé?

VALENTÝN /potichu/

Já si myslím, že to je naše služebnictvo

MARINA

Nejspíš máš pravdu. Ta žena drží v ruce prachovku a ten muž zase kladívko, tedy naše nová uklízečka a nový opravář.

VALENTÝN

Jeremiáš se nám sice o nich ani narážkou nezmínil, ale třeba nás chtěl nechat mile překvapit. /nahlas/ Co koukáte? Panstvo se vrátilo. Hola, hola, čeládko, odnést kufry, jídlo na stůl a ať to dlouho netrvá. No tak hybaj. Jste placení od hodiny,

tak ať za vás mluví činy.

MARINA /tiše/

Nevypadá, že by nám chtěli sloužit.

MAGDALÉNA /skoro s brekem k Hubertovi/

Huberte, no tak s tím něco udělej, vždyť to jsou nějaký blázni, eště nás zabijí.

HUBERT /k ní/

Nic se neboj, ty zvládnu jednou rukou.

/k nim/

Co si o sobě myslíte? Vtrhnete sem, řvete nejdřív na sebe, a pak jako vrchol všeho ještě na nás. Laskavě ihned odejděte tam, odkud jste přišli, nebo zavolám policii. Počítám do tří. Raz.

MARINA

No, slyšel jsi to? Oni nás odsud snad chtějí vyštvat. Valentýne, ukaž že jsi muž na pravém místě a udělej s tím něco.

VALENTÝN.

Dobrá tedy. I já budu počítat do tří, dál to stejně neumím, a pokud vy do té doby, než já si vzpomenu, jaké číslovky v tomto intervalu jsou, neopustíte tento prostor, budu i já nucen zavolat policii. Raz.

MARINA

Och, to je od tebe hrdinské, miláčku.

MAGDALÉNA

Tohle nemyslí snad už ta verbež vážně, takhle nám hrozit ve vlastním bytě.

HUBERT.

Dva.

VALENTÝN

A vida, mám to i s nápovědou. Tedy taky dva a rovnou tři ať jsem u telefonu dřív. Hopla.

/skáče k telefonu/

MARINA

Och, vzala jsem si pravého hrdinu.

MAGDALÉNA

Ukaž jim, že nejsi žádná baba.

HUBERT

Teď toho mám právě dost,
jímá mnou vztek a zlost,
vzburcuju všechny síly v těla,
a pak vzhůru na nepřítele.

MAGDALÉNA

Tak se mi líbíš. Bij tu verbež do hlavy!

VALENTÝN

Honem zvedněte to nemám moc času, Kraken zuří.

MARINA

Valentýne, pospěš, ten muž nevypadá, že by si s tebou chtěl podat ruku.

VALENTÝN

Dělám co můžu. Co jim tam tak dlouho trvá?

Ne nechte mě....

HUBERT

Roztrhám tě na cucky!!!

/Hubert mlátí Valentýna hlava nehlava, ten pouze čelí těmto ranám bez jakéhokoli pokusu o obranu, jejich manželky je povzbuzují./

HUBERT

Co seš to za chlapa? Braň se trochu. Připadá mi, že boxuju do boxovacího pytle.

VALENTÝN

Víte, já vám nechci ublížit, kdybych vám totiž jen zkrivil vlasek na hlavě, byl bych stíhám za nepřiměřenou obranu a já chci zůstat právně bezúhonný.

MARINA

Och, raději by si se nechal zabít, aby si si zachoval svou čest, jak šlechetný čin.

MAGDALÉNA

Spíš trochu blbý, ne?!

HUBERT

To nemá cenu, mohl bych z tebe vytlout duši a ty se ani nehneš.

VALENTÝN

To jsem rád, že vás to konečně napadlo, pane Surový.

MARINA

Stejně vám to neprojde.

HUBERT

Co?

MARINA

Takhle nás napadnout ve vlastním bytě.

HUBERT

Já si můžu ve vlastním bytě napadnou koho se mi zlíbí, abyste věděla paničko.

MARINA

Já ale myslela v našem vlastním bytě.

HUBERT

Toto je skutečně náš vlastní byt, paničko.

MARINA

Valentýne je možné, aby tady měli ti surovci taky vlastní byt, když ho tady máme my?

VALENTÝN

Ne. Muselo dojít k nějakému nedorozumění.

Aby bylo konečně jasno, tohle je náš byt, což stvrzuje tato kupní smlouva.

/Vytáhne z kufříku list papíru/

MAGDALÉNA

Co to tady na nás vytahujete za papíry? Je přece navýsost jasné, že tady bydlíme my.

Máme na to smlouvu. Počkejte. /i ona vyndá smlouvu/

HUBERT

/Čte smlouvu a kroutí hlavou/

To jsem z toho celý jelen.

VALENTÝN

/taktéž/

To jsem z toho celý jelen.

HUBERT

Podle této smlouvy je tento byt váš.

VALENTÝN

A podle této zase váš.

MARINA

Jak to máme chápat, miláčku?

VALENTÝN

Že tady sice, abych pravdu řekl, bydlíme, ale s takový pro nás nepříjemným detailem, oni taky.

MARINA

No to snad ne!!

MAGDALÉNA

Je pravda, co říká ta verbež, muži?

HUBERT

Ano, bohužel je. Zdá se, že nás ten mazaný Jeremiáš pěkně vypekl. Lotr jeden.

MAGDALÉNA

A to s tím nejde nic dělat?

HUBERT

Nevím nejsem právník.

MARINA

Ale Valentýne ty jsi přeci právník. Dá se nějak zařídit to, jak bych to řekla, no, aby tady nebyli.

VALENTÝN

Kolikrát ti mám, drahá ženo, opakovat, že právník nejsem, ale že jsem pouze vystudoval práva, a potom nesehnal uplatnění. Však dle toho na co si matně vzpomínám, podle zákona o bydlení čísla onoho z roku 1991, je naše situace bezvýchodná. Ptáte se proč? Odpověď je jednoduchá. My máme na byt stejná práva jako oni, neboť žádná ze stran nezískala tento byt nekalým způsobem, nýbrž podepsáním smlouvy. Jediný, kdo může tuto situaci vyřešit, je ten bídák - Jeremiáš.

MAGDALÉNA

Zavoláme na něj policii.

HUBERT

Že nás to nenapadlo dřív.

/přistoupí k telefonu/

Haló, policie?, tady Kozel Hubert, stala se nám taková nepříjemná věc. Koupili jsme si byt, který si od stejného předešlého majitele, který buď zapomněl, nebo čistě z podnikatelského hlediska, prodal později dalším lidem.. Ne počkejte, já si z vás nedělám srandu. ..Zavěsil nelida jeden, prej ať si zavolám na linku bezpečí.

VALENTÝN

To nebude ten nejlepší způsob.

MARINA

A jak se teda z toho vyhrabeme, já totiž s cizími lidmi bydlet nebudu. Ani za nic.

MAGDALÉNA

Ani my na vás nejsme bůhvíjak zvědaví, a vůbec my máme na byt větší právo, jsme tady už od večera.

HUBERT

A kdo dřív přijde, ten dřív mele.

VALENTÝN

My jsme zase na druhou stranu zaplatili za tento byt o 50.000,-Kč více než vy.

MARINA

A kdo zaplatí více, tak ten zase.... no... jak bych to řekla.... no prostě zaplatí více.

MAGDALÉNA

Myšlenka dne.

VALENTÝN

Vidím, že se z toho asi nijak nedostaneme, tak bychom se alespoň, jako dobří sousedé, mohli seznámit. Já se jmenuji trochu podivně a to Valentýn Vytkvivý, neptejte se mě s jakým "i" sám to nevím. A tato kráska vedle mé maličkosti je moje žena, Marina Vytkvivá.

HUBERT

Ale my nejsme dobří sousedé, nýbrž spolubydlící proti své vůli. Ale dobrá tedy, já jsem Hubert Kozel.

VALENTÝN

Pak vaše žena bude jistě pěkná koza.

MAGDALÉNA

/Vrazí mu facku/

No dovolte, pane Vyvrtvený.

VALENTÝN

Nejsem žádný pan Vyvrtvený, ale pan Vytkvivý, paní Kozo.

HUBERT

Ty si fakt koleduješ o pěknou nakládačku.

VALENTÝN

Děkuji, nemám zájem.

MARINA

Ne, jenom mi už mého miláčka nemlaťte. On si myslím že když se někdo jmenuje Kocourek, tak se hned jeho panička jmenuje Kočička. Omluvte ho.

HUBERT

Dobrá. - Jen čistě pro formalitu, přáteli totiž stejně nikdy nebudem, tohle je moje žena Magdaléna Kozlová.

MAGDALÉNA

Rozená Nabuchodonosorová.

VALENTÝN

Ani nevíte, jak mě těší, že vás poznávám, paní Nabouchámnosová.

HUBERT /udrží se/

Jémine, my se tady dohadujeme a málem bychom zapomněli, že máme jít na ten ultrazvuk.

MAGDALÉNA

Jéžišmarja, no jo, rychle nebo nás už nevezmou.

MARINA

Vy čekáte dítě? Jak romantické, že Valentýne.

VALENTÝN

Cože? Dítě?! Tady bude kromě vás ještě pobíhat, řvát, kňučet, stříhat mi noviny a kreslit po nábytku, nějaký capart. Jako by nás tady už teď nebylo dost. Honem to běžte odhlásit.

HUBERT

Bud' rád, že nemám čas ti vrazit za každou urážku. Věř, už bys byl třikrát KO.

VALENTÝN

To byl jenom vtípek. Vlastně cokoliv říkám je jen vtípek, tak se hned neurážejte.

HUBERT

Dobrá, pro příště až nějaký řekneš, nesmím se zapomenout zasmát.

MAGDALÉNA

Můžeme jít.

VALENTÝN

A kdyby jste potkali Jeremiáše, tak chytout, svázat a přivést sem, před bytový soud.

HUBERT

Spolehni se. Jdeme tedy, mějte se tady fajn. Určitě teď budete mít čas, tak tady laskavě trochu poklid'te. /odchází/

MARINA

Sbohem

VALENTÝN

Teď můžeme konečně vyřešit náš původní problém.

MARINA

Je mi líto, zlatíčko, ale musím si něco vyřídit ve městě.

VALENTÝN

Nemohlo by to počkat, pak zapomeneme o čem jsme se hádali.

MARINA

A nebude to tak lepší? Miluji tě. /Políbí se/ A hádka je uzavřena.

VALENTÝN

To mi stálo se za to se s tebou pohádat. Počkej! Půjdu s tebou.

MARINA

Ne, raději tady hlídej, kdyby totiž přišli Kozlovi dřív než my, nemuseli by nás sem potom pustit.

VALENTÝN

Jak myslíš. Měj se. Pa.

MARINA

Papa.

/Odejde/

VALENTÝN

A teď se trochu porozhlédnu po bytě.

/Zajde do levých dveří/

4. Výstup

/Manželé Kozlovi vyjdou před dům, jdou směrem do města drže se za ruce/

MAGDALÉNA

To se nám tedy přihodila pěkná věc, teď když čekáme to dítě. Doktor říkal, abych se nerozčilovala a já se už až moc hádám s tebou. Natož pak teď s těmi Tytkvivými.

HUBERT

Neboj, všechno se nějak vyřeší. Zajdeme ve městě za právníkem, za pravým právníkem, a optáme se ho na to. Nevěřím, že je to neřešitelná situace, jak říkal Vali.

MAGDALÉNA

Už aby to bylo za náma.

/zajdou/

5. Výstup

/ Z domu vyjde Marina a spěchá do města/

MARINA

Hlava se mi z toho všeho točí. Je to naprosto absurdní, nejdřív žijem na nádraží, a teď když seženem byt, tak tam musíme bydlet s nějakými Kozama. I na mojí pusinku, Valentýnka, je toho asi hodně, a to chudinka ještě neví, že pro něj mám překvapení.

/zajde/

6. Výstup

/Valentýn vyjde ze dveří pokoje/

VALENTÝN

Zůstal jsem sám. Sám v bytě obývaném dvěma znepřátelenými rody Vytkvivovců a Kozlovců. Sám na bojišti, kde se po první bitvě schyluje k bitvě další, však tentokrát už vítězné. Již nebudu více ustupovat. Hubert dostane zleva, pak zprava, a zase zleva. Kašlu na čistej trestní rejstřík. Takovou nakládačku, jakou mu dneska dám, nikdy nedostal a od nikoho jiného již nikdy nedostane. Nadšen tím tady sice zrovna nejsem, ale bojovat za to má cenu. Ale už na to více myslet nebudu, a pokusím se spravit, co tady nefunguje. Ještěže jsem si napsal ten seznam vadných věcí.

/rozvine sáhodlouhou roličku papíru/ Čím začít? Nesplachujícím záchodem, nemrazící chladničkou, padající omítkou, rozpadlým botníkem či prorezivělou pračkou, nebo se mám vrhnout na netěsnící potrubí či se mám věnovat odstranění mrtvé krysy z pastičky pod postelí? Nejprřednější bude si odpočinout. Jak totiž vidím ten sáhodlouhý seznam, mám sto chutí se pověsit. A hele, co je to tady na zemi za obraz, toho jsem si dříve nevšiml. Hmm, pěkná krajinka. Snad tohle to titěrné křeslo unese mou váhu a nerozpadne se, jako ta židle v kuchyni, nebo podlaha v ložnici. Pod náma se museli divit, co se jim to šprajcuje ve stropě. Alespoň vím, kam nemám šlapat, to Kozlovi nevědí. Hahaha. To je pohodička. chhhr.

/usne/

7. Výstup

/ z města přichází pošťák/

POŠTÁK

To je divná adresa tady na té kartě, Kozlovi + Vytkvivový. Asi spolu žijí na jedné hromádce. Dá se tak ušetřit za nájem. Já neodolám si nepřecíst ten vzkaz pro ně, vím jsem špatný pošťák, jednou se nachytám, že čtu vlastní dopis. Kdyby tak lidičky věděli, že oni nejsou těmi prvními, kteří čtou své dopisy, ale že jím jsem já, úchýlný pošťák. Stydím se. Co nám píšou? "Vážení přátelé, když čtete tento list, jistě jste se již seznámili se svými spolubydlícími. Doufám, že si v následujících letech budete rozumět. Dám vám jednu radu: nepokoušejte se mě najít, nepodaří se vám to, už jsem takhle prodal deset bytů. S uctívou poklonou Váš Jeremiáš Izrichtěl."/vypadne z role pošťáka/ Á, konečně. Po dlouhém pátrání první stopa, na kterou jsem narazil. Jen abych se neprozradil.

/vlomí se do role pošťáka/ To je mi záhadné psaní, no nic jdu ho předat.

8. Výstup

/ v křesle chrápe Valentýn, náhle se ozve zvonek, Valentýn se probudí a spadne, nevěda co se děje, z křesla na zem/

VALENTÝN

Auvajs, co se děje?

Koho to k nám čerti nesou? Tady opravdu nemá člověk chvíli klid, To už i na tom nádraží ty vlaky jezdily ve větších intervalech. Kdo by to mohl být? Marina těžko, ta má klíče a ve své podstatě neví ani jak se používá zvonek. Kozlová to taky nejspíš nebude. Pochybuji, že by v nemocnici nějak pospíchali, tam se řídí pravidlem, čím dýl počkáš, tím máš méně práce, na druhou stranu hrobníkům se zase kupí. Pak to může být jedině ale starej Kozel. Já mu ukážu, já mu vytmavím, ten dostane tentokrát přes čumák. Vezmu tady pytel.

/Bere do ruky nějaký pytel, tiše přistupuje ke dveřím, zlehka dveře otevírá a schovává se s nachystaným pytle za nimi. Do místnosti po chvilce váhání vchází rozpačitě pošťák. Valentýn mu přehodí pytel přes hlavu a tluče do něj./

Tady máš, to cos mi ráno dal i s úroky, tak jako do boxovacího pytle se ti do mě tlouklo, já mám podobný pocit. A tu máš další. Jo, tam kde nejsou svaly, musí vypomoci mozek, a ten já, narozdíl od tebe, mám.

/Položí ho na zem ruce mu zkříží za zády, pošťák vydává různorodé skřeky./

VALENTÝN

Řekni "Vzdávám se" a já tě nechám. Nejsm zase takový rváč jako ty.

POŠŤÁK

Vzdá...

VALENTÝN

Nahlas ať je tě slyšet!!

/vrazí mu další/

POŠŤÁK

Vzdávám se.

VALENTÝN

Vidíš, že to jde.

/Uvolní ho a z pytle se vyklube pošťák/

VALENTÝN

Bože, kde je Kozel?

/Podívá se do pytle/

/Pošťák se chce doplížit potichu ke dveřím/

VALENTÝN

Počkejte! Stůjte! Došlo k nedorozumění.

/Znovu ho se ho pokouší chytit, pošťák mu však vyklouzne/

POŠŤÁK

Pa.. pane prosím vás nechte mě, vím byl to ode mne hřích číst dopis pro vás.

VALENTÝN

Co to žvatláte, vy jste byl napaden a máte právo na soudní řízení. Já se sám udám hned. Pokud si nemůžete dovolit právního zástupce, rád vám poskytnu sebe sama, mám právnickou fakultu s diplomem. Zaručuji vám, že se mnou jinak než vyhrát nemůžete.

POŠŤÁK

Já už nemám čas, musím obejít ještě celou čtvrť. Tady vám přišlo pozdravení.

VALENTÝN

Ukažte.

/Čte si/

/pošťák už chce odejít, když tu si ještě na něco vzpomene a otočí se/

POŠŤÁK

Málem bych zapomněl. Musím vám odstříhnout telefon.

VALENTÝN

Cože? Odstříhnout můj telefon. Do dneška jsem telefon nikdy neměl, a teď, když mi ho Bůh dopřál, mi ho chcete vy satanáši vzít. To teda ne. To vám neprojde. Ven! Ať už vás tady vícekrát nevidím. Phe, ustříhnout telefon, no to snad ne. Vy jste ještě tady! Jestli se k mému telefonu, někdy na krok přiblížíte, neručím za sebe, ani za následky.

/Pošťák zděšeně opouští byt/

VALENTÝN

To snad není možný, jak jsou lidi dneska drzí, ještě že tady s námi nechtěl bydlet. Ten už jsem jen tak nevkročí, pelášil, jako by ho sám ďábel hnal. /Směje se/ Musím se jít podívat, kde ta má žena vězí, ta má určitě něco za lubem. Znáám ji na to až moc dobře.

/odejde/

9. Výstup

/Z domu vylítne Pošťák. Z těžka lapá po dechu/

POŠŤÁK

Zachraň se kdo můžeš, je tady blázen, šílenec, postrach pošťáků. Lidičky, paničky, pánové, tady přestává všechen humor, co se smějete. Rychle odsud pryč, než mě chytne. Bojím, bojím.

10. Výstup

/Valentýn vyjde ven z domu/

VALENTÝN

Z venku to vypadá ještě hůř, než zevnitř. Oprýskaná fasáda, počmárané zdi, okna jak inkoust o záclonách ani nemluvě, to bude pěkná makačka. Copak je to za hlasy?

/z dálky/

JEREMIÁŠ

Mějte přece slitování, jsem starý, nestačím vašemu tempu.

HUBERT

Žádné odmlouvání, jen hybaj pěkně před náma. Dokud nepadneš, slitování s tebou mít nebudeme.

MAGDALÉNA

A když padneš, povolíme ti dojet na zasedání soudu na trakaři, samozřejmě že ho budeš. muset

sám tlačit.
/vyjdou/

MARINA

Nevím, jak jsem vám mohla uvěřit tu vaši dojemnou lež, bylo mi vás tak líto.

JEREMIÁŠ

Mně vás taky.

MARINA

Ahoj Valentýne, podívej koho jsme ve městě chytili.

VALENTÝN

Ježkovy voči, snad ne toho lotra, co zapříčinil naše neštěstí? No jo, je to on.

JEREMIÁŠ

Pane Vytkvivý, vy vypadáte jako rozumný muž, mějte se mnou, se starcem, drobek slitování.

VALENTÝN

To je pokus o ovlivnění soudce, bude vám to připsáno k obžalobě. Nechtěl bych vás v žádném případě hájit, máte to prohraný už od začátku. Jak naivní od vás bylo si myslet, že vás nikdy nechytíme.

HUBERT

Však ty si ho Valdo taky nechytil, to byla čistě naše práce, vid' Magdaléno.

MAGDALÉNA

Samozřejmě, zlato, my jsme přeci nejlepší.

VALENTÝN

Moje žena se o polapení zasloužila jistě nemalou měrou, a já jsem vždy duchem s ní, takže vemte zpět, co jste řekli.

HUBERT

Jestli jsi opravdu propojen duševně se svou ženou, pak by si musel taky vědět, že se k nám Marina přidala, až když jsme byli i s Jeremiášem na cestě sem

MAGDALÉNA

Opravdu dokonalé duševní propojení.

VALENTÝN

Cože? Ty si se neúčastnila honu na škodnou? To mi ani neříkej.

MARINA

Je mi líto, ale co řekl tady Hubert je do posledního puntíku pravda a je mi to líto. Ty ale nemáš proč se na mě osočovat, ty si se totiž taky neúčastnil.

VALENTÝN

Já měl důležitější věci na starosti.

MARINA

Jako například?

VALENTÝN

Musel jsem vyzkoušet, jak se spí v našem novém křesle, a zjistil jsem, že stejně špatně jako na nádraží v Pardubicích, víš tam jak byly takové strašně nízký lavičky?

MARINA

To jsi nedělal nic jiného, než že jsi testoval, kde se ti bude nejlíp spát?

VALENTÝN

Ne. Málem bych zapomněl, zachránil jsem náš příbytek před pohromou.

HUBERT, MARINA, MAGDALÉNA /jeden přes druhého/

Jakou pohromou? Co se stalo? Vloupali se k nám? Hořelo? Nastěhoval se někdo nový?

VALENTÝN

Počkat, počkat, ne tak zhurta na mě. Mluvte laskavě jeden po druhém.

HUBERT

Co se sakra stalo?

VALENTÝN

Vím, ve vašich očích, potom co jsem provedl, budu chtít nechtět hrdinou a byl bych nerad, kdybyste si připadali vedle mne nějak méněcenní, to nechci, ani se nebojte, že mě to pomyšlení některak změní, to ne.

MAGDALÉNA

Dovíme se to my, obyčejní smrtelníci, vůbec někdy?

VALENTÝN

Nechtěl jsem se s tím chlubit, ale naléháte a já to děle skrývat nevydržím. Navštívil nás nějaký šílený pošťák, vtrhl k nám do bytu a začal do mě tlouct hlava nehlava, obličej neobličej. Uvědomil jsem si že by mě utloukl k smrti, tudíž jsem do jedné rány vložil všechnu sílu, kterou jsem ve svém těle našel a proměnil ji v zásah mezi jeho oči, pak jsem trochu zvýšil hlas a měli jste vidět jak odsud pelášil.

MARINA

Och, Valentýne, já to pořád říkám, ty jsi opravdový hrdina. Ty se prostě ničeho nezalekneš, och, lásko moje.

HUBERT

Opravdu hrdinský čin hodný pravého reka, já bych to asi nikdy nedokázal. Teď nám ještě pro

úplnost můžeš říct jak to bylo doopravdy. Spadl na tebe pytel brambor a ty si ho zfackoval?

VALENTÝN

Hahaha, myslel jsem že od říkání vtípků jsem tady já. Abych uvedl tedy na pravou míru, co jsem vám vypověděl....

HUBERT

.... tak tady vlastně žádný pošťák nebyl, přišel jen pes od sousedů a párkrát mě olízl.

VALENTÝN

Do zásad slušného chování patří, že by se nemělo skákat mluvčímu do řeči. Pošťák nás opravdu poctil návštěvou, ale neskočil on po mě, kdežto já po něm, a vůbec jsem na něj nemusel využívat svou sílu, ale stejně utíkal jak splašený jelen.

MAGDALÉNA

Když už jsme u toho utíkání, měli jste vidět tady našeho přítele Jeremiho, jak si to pádil o sto šest. Skorem jsme mu nestačili.

JEREMIÁŠ

To víte, já mám téměř každý den trénink, to když mě zmerčí někdo, koho jsem podvedl jako vy. Jo, takovejch už po městě chodí. Ale to nejsou jenom na dvakrát prodané byty i horší věci provádím.

Kupříkladu jenom loni jsem celkem třikrát provdal svou dceru. Už se vystřídala po boku asi deseti mužů, no, spíše staříků na umření. Jenom doufám že se mi nezamiluje, z ní jsem měl vždy největší příjmy. Než jsem ji nechal k tomuto účelu v 16ti letech zplnoletit, musel jsem si přivydělávat jinak. Naštěstí jsem v té době vedl pohřební ústav, kde jsem měl spoustu možností. Například jsem oznámil po skončení pohřbu pozůstalým, že jsme omylem zapomněli do rakve nebohého nebožtíka uložit a pochovali ji prázdnou. Pokud na to měli, nechali vždy vystrojit nový pohřeb, znovu museli prožívat ta hrozná muka a opakovaně vyslechnout srdcervoucí rozloučení se svým milovaným, když se takovýto pohřeb konal už po páté, vypadalo procesí jako dvanácte mučedníků, mnohdy hůře, ale já jsem za to měl hezké peníze.

MARINA

Fuj, jak hnusně nelidské. Vy jste nepřítel lidstva a pokojného žití.

MAGDALÉNA

Vlk v rouše beránčím.

JEREMIÁŠ

Ano, tak mne také zvou, ti, co si se mnou chtějí vyřídit účty. Ještě mě nikdy nikdo nechytil, před vámi musím smeknout, jste první, komu se to povedlo, špatně jsem vás odhadl. Ale připadali jste mi už od počátku mimořádně inteligentní.

VALENTÝN

Ted' vůbec nevím, o kom je řeč.

HUBERT

Však my se pomstíme za všechny ty, kterým si provedl nějakou tu svou lumpárnu. A kdyby sis myslel, že ti krivdíme, tak nezapomeň být zticha.

MAGDALÉNA

My už se postaráme, aby byl nastolen pořádek.

MARINA

Už jen za to, že si ve mně sprostě vyvolal soucit, tě mám chuť nakopat do sedací části, abys jí už někdy nemohl použít.

VALENTÝN

Na vědomost všem se dává,
že slavný soud se v tomto domě udává.
Přijďte všichni lidé svatí,
tento bídák dnes zločiny své splatí.

MARINA

Pojďme, pospěšme honem. Zasedání začíná.

11. Výstup

/Do místnosti postupně vchází všichni ti, co byli před domem/

VALENTÝN

Porozhlédni se a styď se za to, do jak těsných poměrů si nastěhoval dvě rodiny.

HUBERT

Ted' se tady budeš muset těsnat s námi.

JEREMIÁŠ

Je mi opravdu líto...

MARINA

To ti tak budu věřit. My tě až moc dobře známe, tebe a to tvé citové vydírání. Je nám na výsost jasné, že ti nic líto není, možná to, že jsme tě dostali, ale to je tak všechno.

VALENTÝN

Řekli jste mu jeho práva?

MAGDALÉNA

Co?

VALENTÝN

Vypadá, že asi ne, ale to je špatný, to je hodně špatný. Budu to muset napravit. Máte právo nevyprávět a cokoli nyní řeknete bude použito proti vám, dále máte právo na advokáta, pokud si ho nemůžete dovolit, přidělíme vám ho.

JEREMIÁŠ

Advokáta si prosím dovolit můžu.

VALENTÝN

Mlčte, říkám vám, že vám bude přidělen, tak vám bude snad přidělen. Marino, budeš ho obhajovat.

MARINA

Cože? Já? To si děláš snad jenom srandu?

VALENTÝN

Ne.

MARINA

Já ho nenávidím, nedokážu za ním stát a hájit ho, potvoráka jednoho.

VALENTÝN

Nemusíš ho zrovna hájit, stačí, když to tak bude alespoň vypadat, víš aby nemohl tvrdit, že jsme mu nedali šanci.

MARINA

Dobrá tedy, ale jenom pro ten pocit.

VALENTÝN

Jenom pro ten pocit.

HUBERT

Já se zhostím obžaloby, za nás za všechny i za ostatní lidi a tady Magdalena bude svědek.

VALENTÝN

Pak mně zbývá už jenom místo soudce. To jsem si chtěl vždycky zkusit.

Připravte se k zasedání soudu.

/Připraví soudní místnost/

MARINA

Přichází soudce Valentýn Vytkvivý, můj muž.

/Všichni se postaví/

VALENTÝN

Zahajuji dnešní první soudně právní řízení ve věci Lid versus Jeremiáš. Jako první, prosím, aby před soud předstoupil obžalovaný Jeremiáš Izrichtěl a řekl nám popud svého činu.

/Předstoupí/

Slibujete, že bude říkat pravdu, jediné pravdu a lež jenom v krajním případě?

Jeremiáš
Jak jinak?

HUBERT
Námítka, prosil bych aby obžalovaný vyjádřil svůj souhlas lépe, děkuji.

VALENTÝN
Námítka se přijímá. Nuže

JEREMIÁŠ
Ano.

VALENTÝN
Pak můžete začít, pane Kozle, se svým výsledkem.

HUBERT
Cítíte se vinen?

JEREMIÁŠ
Ne.

MARINA
Námítka, obžalovaný evidentně lže jako když tiskne.

JEREMIÁŠ
Jen říkám, co si myslím, že je pravda.

VALENTÝN
Zamítá se.

MARINA
Ale...

VALENTÝN
Pokračujte ve výslechu.

HUBERT
Dobře. Co vás vedlo k tomuto sprostému činu?
Snad touha po penězích, ne po zločinu?

JEREMIÁŠ
Potřeboval jsem peníze pro svou nemocnou ženu, to byla moje záminka.

MARINA

Námitka...

VALENTÝN
Zamítá se!

MARINA
Ale přeci jste mě nevyslechl, nemůžete...

VALENTÝN
/Zaklepe kladívkem/
Žádám ticho v soudní síni, nebo ji nechám vyklidit.

HUBERT
Považujete se za normálního, nebo si o sobě myslíte, že jste blázen?

JEREMIÁŠ
Myslím, že jsem normální. Nebo má někdo námitku?

MARINA
Už raději ne.

HUBERT
Děkuji. Nemám další otázky.

VALENTÝN
Paní Vytkvivá, svědek je váš.

MARINA
Kolik lidí jste už za život podvedl?

JEREMIÁŠ
Já...

HUBERT
Námitka. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný už někdy provozoval trestní činnost, je to pouze spekulace.

VALENTÝN
Dobrá. Přijímá se. Položte prosím jinou otázku.

MARINA
Dobře! Co je vaší chudince manželce, že jste na to potřeboval tolik peněz?

HUBERT
Námitka. Svědek nemusí odpovídat, jedná se o jeho soukromí a není nutné to vědet.

VALENTÝN

Přijímá se. Máte další otázky, madam?

MARINA

Ne, pane!

VALENTÝN

Pak bych prosil dalšího svědka, tentokráte paní Magdalenu Kozlovou, ať předstoupí. Slibujete, že budete mluvit pravdu, nic než pravdu a lež jenom v případě nouze?

MAGDALÉNA

Ano, slibuji.

VALENTÝN

Můžete klást otázky, pane Kozle.

HUBERT

Vy jste si koupili byt a ani ne po jednom dnu obývání se k vám přistěhovali, manželé Vytkvivý. Je to pravda?

MAGDALÉNA

Ano, do puntíku.

HUBERT

Nemohlo se stát, že by, jste se vy nebo oni, jenom spletli dveře?

MARINA

Námítka. Od obhajoby obžalovaného, jsem tady snad já!

VALENTÝN

Zamítá se. Dokončete svůj úmysl, pane Kozle.

MARINA

Todle už je vrchol, vždyť já tady nemám vůbec žádné slovo.

MAGDALÉNA / k Hubertovi/

Ty chceš obvinit místo toho lumpa nás?!

HUBERT

Ne, prostě mě to napadlo, jenom tak pro legraci.

MARINA /k Valentýnovi/

Ještě ani jedna moje námítka, ani jedna moje otázka nebyla akceptována. A to, prosím, je soudce můj milovaný manžel.

VALENTÝN

Manžel, nemanžel, řídil jsem se čistě svou intuicí.

MARINA

Která ti vždy radila jít proti mně, co?!

/Jeremiáš se za této dvojité hádky tiše blíží ke dveřím/

MAGDALÉNA

Ještě abysme my byli nakonec zodpovědni za naše trable. Takhle tě to napadlo?

HUBERT

Samozřejmě že ne...

MAGDALÉNA

Jsi hrozný sprostáák, abys věděl.

HUBERT

Víš že se nemáš rozčilovat?

MAGDALÉNA

Já si můžu dělat co chci, to je moje věc a hlavně moje dítě.

HUBERT

Dítě je snad naše?

MAGDALÉNA

Pochybuji, že by si se ty na něj někdy zmohl.

VALENTÝN

Vždyť to celý byla jenom komedie, s jasným koncem, a sice odsouzením obžalovaného k trestu smrti.

MARINA

Takže si mě při té příležitosti musel dokonale zesměšnit.

VALENTÝN

Ne....

MARINA

Ty nikdy nebudeš dobrým právníkem, jsi strašně neobjektivní.

VALENTÝN

Já mám na právníka vlohy, to mi říkali už když jsem byl v kolébce.

MARINA

Vlohy asi tak jako já na modelku.

JEREMIÁŠ

Já jdu....

Všichni
Vypadněte!!!!
/Odejde/

HUBERT

Vyžadují si abysi takhle mluvila o našem dítěti, to se pak může stát, že ti spakuji kufry a odstěhuji tě zpět na nádraží.

MAGDALÉNA

Kufry si klidně spakuj, ale svoje, protože já se odsud nehnu!

MARINA

Jsi tak špatný právník jako manžel.

VALENTÝN

Nenechám se od tebe urážet, to nemám zapotřebí, chováš se ke mně hůř, než tady k Jeremiášovi...
proboha...to snad ne... Kde je Jeremiáš?

HUBERT

Jakto že jste na něj nedávali pozor, jste naprosto neschopní.

MAGDALÉNA

Kolik práce nám ho dalo chytit, a vy ho nedokážete ani uhlídat.

MARINA

Vy máte na jeho útěku stejný podíl.

HUBERT

My?! Vy jste s ním byla určitě domluvená. No jo to je jasný, vždyť vy jste ho obhajovala, bůhví, kolik vám za to dá.

MARINA

To už nemyslíte vážně!? Udám vás za falešné obvinění, mám na to Valentýne právo?

VALENTÝN

Nevím, nejsem právník.

MARINA

Tebe se tak na něco zeptat...

MAGDALÉNA

Co tady stojíte jak tvrdý "y". Rychle za ním.

12. Výstup

/Před dům vyběhne Jeremiáš/

JEREMIÁŠ

Konečně jsem jim vzal roha. Větší blázny jsem v životě neviděl, teda když nepočítám sebe. Nechci ani pomyslet, co by se mnou dělali, kdybych se na tom jejich dýchánku zdržel. Asi teď nechám obchod chvíli stát a odjedu za našetřené peníze někam k moři, třeba na Bahamy. Rychle pryč, už slyším dusot toho stáda.

/odběhne/

/Z domu překotně vyběhnou oba manželské páry/

VALENTÝN

Běžel tam a nebo onam? Musí tady někde být, ale kde, babo rad'.

MAGDALÉNA

No dovol. Ať napínám své zraky sebe víc po něm není ani vidu ani slechu.

MARINA

Nemůže být daleko, říká se přeci, že lež má krátké nohy.

HUBERT

Ale spravedlnost, jak to vypadá, ještě kratší.

MAGDALÉNA

Toho už nikdy ani kouskem oka nevidíme, ten si dá pro příště bacha.

VALENTÝN

Hlavně nepropadejme panice, určitě ho někdo viděl. Hej, vy pane, nebžel tudy takovej vousatej stařík? Co? Že jste si nevšiml, nu nevadí. Určitě je tady někde mezi těmi lidmi. Hola hej, už to mám, kdo nám přivede Jeremiášovo tělo a to buď živé nebo mrtvé, dostane obrovskou odměnu. Dvoutýdenní pobyt v tomto krásném apartmánu.

MARINA

Och, ty si to elegantně vyřešil.

HUBERT

Myslím, že za tu mizernou odměnu, pro nás nehne nikdo ani nehem.

MAGDALÉNA

Já to balím, jdu domů.

HUBERT

Počkej na mě.

/Odejdou/

VALENTÝN

Proč vlastně chci být právníkem, stejně spravedlnost nikdy nezvítězí? Proč tedy?

MARINA

Svět sice nezměníš, ale jsou za to slušný peníze, já bych potom vůbec nemusela hledat práci, víš.

Už pojď taky dovnitř, začínám mít hlad.

VALENTÝN

Jak je libo.

/odejdou/

13. Výstup

/Do pokoje vchází Magdalena a Hubert/

HUBERT

Tolik námahy a výsledek, Jeremiáš se nám směje někde za rohem a vychvaluje si jak nás přepekl.

MAGDALÉNA

Už si to nedobírej, my za to nemůžeme. Nevyhládlo ti, miláčku? mně teda jo.

HUBERT

Musím říct, že mně taky. Co dobrého nám, ženo, připravíš?

MAGDALÉNA

Stačí ti chleba se solí?

HUBERT

Prosím, děláš si srandu, to nic lepšího nemáme?

MAGDALÉNA

Na víc jsem neměla.

HUBERT

A Vytkvivovci tady nic nemaj, že by jsme si tak nějak půjčili?

MAGDALÉNA

Už mně to taky napadlo, bohužel ti nemají ani ten chleba.

HUBERT

Ale my jim nedáme. Přeji dobrou chuť.

MAGDALÉNA

Dobrou chuť.

/Přijdou Valentýn a Marina/

VALENTÝN

A hele, jídlo už je na stole. Strávníci, vpravo v bok a útokem na jídlo!

MARINA

Rozkaz, pane generále.

/Magdalena schová chleba/

VALENTÝN

Hej, co je?

HUBERT

To je naše.

VALENTÝN

Snad se s námi podělíte.

MAGDALÉNA

Jasně že ne, vy byste nám taky nic nedali.

MARINA

My nemáme ještě nakoupeno.

MAGDALÉNA

A co nám je do toho?!

VALENTÝN

Nebudu se tady ponižovat žebráním. Pojď Marino koupíme si poprvé v životě svůj chleba.

I na nádraží k nám byli teda ochotnější.

/Odejdou/

HUBERT

Vypadá, že naši přátelé mají stejný původ jako my, taky nádražáci.

MAGDALÉNA

Konečně se můžeme v klidu najíst.

14. Výstup

/z domu vychází Vytkvivý/

MARINA

To je od nich drzost, ani krajíc nám nedali.

VALENTÝN

Já už jsem si na tu jejich neochotu celkem zvykl. ale co, stejně jsem si potřeboval zajít do města, víš, podívat se po tý práci, jak pořád říkám.

MARINA

Och, jak romantické. Doufám, že něco seženeš.

VALENTÝN/stranou/

To já zase že ne.

/k ní/

To já samozřejmě taky.

Marino, možná se mi to jen zdá, ale připadá mi, jakoby si přede mnou poslední dobu něco tajila.

MARINA

Z čeho tak soudíš?

VALENTÝN

Z toho jak si mi ráno utekla a z dalších podobných maličkostí v předchozích dnech.

MARINA

Ano, mám pro tebe takové malé překvapení.

VALENTÝN

Honem mi ho řekni! Rychle, nemůžu se dočkat.

MARINA

Dočkej času, jako husa klasu, nebere tomu na efektu ani trochu, vyjevím-li ti to až večer.

VALENTÝN

Už aby se začalo smrákat.

MARINA

Večer je ještě hodně daleko.

VALENTÝN

Doufám že to bude stát za to...

/Odejdou/

15. Výstup

/rozpačitě vystoupí pošťák, rozhlíží se, pistol v ruce/

POŠŤÁK

Konečně odešel, už jsem myslel, že v tom křoví budu muset zůstat do večera. To se tady teda děly věci, to kdyby viděl nějaký psychiatr, tak by se z toho zbláznil. Ty lidi co jsou teďko vevnitř taky nejsou asi normální, ale snad nebudou tak hrozný jako ten, co mě zmlátil. Ten telefon však ustříhnout musím, jinak mě stáhnou z akce. Tak tedy do toho a půl je hotovo. To jsem teda zvědav, kdy dodělám tu druhou půlku.

/vejde do vchodu/

16. Výstup

/u stolu pořád sedí Kozlovi, už dojedli, teď hledí jeden druhému zamilovaně do očí, naklání se k sobě čím dál víc až... někdo zaklepe/

HUBERT

Ksaku, co zase ti nezmarové zapomněli, já jim urazím už ty jejich dutý hlavy.

MAGDALÉNA

Tak, tak to je správné jen jim ukaž.

HUBERT

Dávej bacha.

/Přistoupí ke dveřím a prudce je otevře/

/Chvíli se nic neděje.../

HUBERT

Nejspíš se nám to jenom zdálo./Chce zavřít, když tu skočí dovnitř pošťák s revolverem./

Vzdávám se.

POŠŤÁK

Nebojte se, to mám jen pro případ nouze, že by po mně zase někdo skočil. Jojo, bejt pošťákem je dneska pěkně nebezpečné.

MAGDALÉNA

Pane bože, co má znamenat zase tohle, Huberte, to je ganster?

HUBERT

Ne, jenom ozbrojený pošťák. Zachovej klid, ženo. Co nám chcete? Peníze nemáme, dítě nám taky

unést ještě nemůžete, Největší cenu tady má asi naše stará rozrezavělá pračka, tu si klidně vemte, jinak si myslím, že jste si spletl byt.

POŠŤÁK

Proboha, já přeci nejsem žádný zloděj nebo vrah, přišel jsem vám pouze ustříhnout telefon.

MAGDALÉNA

Nač potom ta zbraň?

POŠŤÁK

Někteří lidé se při vyslovení fráze "musím vám ustříhnout telefon" rozhodnou vykopnout mě z bytu, viz váš kolega pan Vytkvivý.

HUBERT

My jsme z trochu jiného těsta než ten nekňuba. Máte na to nějaké oprávnění?

POŠŤÁK

Mám tady přímo příkaz od telefonní společnosti. Podívejte.. ne, raději zůstaňte, kde jste.

HUBERT

A nedalo by se to ... jak bych to řekl... no prostě nějak doplatit?

POŠŤÁK

Dlužíte, jak tak na to koukám, třista za poslední měsíc....

HUBERT

Vidíte, že to půjde, tady máte třistovky a nechte nám telefon.

MAGDALÉNA

Ty máš nějaký peníze, že si nic neřekl.

HUBERT

Víš,... ty jsem měl schovány na nějaké neočekávané výdaje.

POŠŤÁK

Já jsem ale ještě neskončil, k těm třem stovkám ještě za předchozí měsíc pět, za ten který je před ním sedm, za ještě předchozejší šest.....

HUBERT

A celkem?

POŠŤÁK

Celkem suma sumárum pět tisíc sto sedmdesát korun. Pořád chcete zaplatit nebo můžu stříhat.

HUBERT

Co Magdaleno myslíš?

MAGDALÉNA

Tolik nedáme dohromady, i kdyby jsme se složili s Vytkvivovcama.

HUBERT

Slyšel jste to. Stříhejte.

POŠŤÁK

Hurá. Třikrát hurá, první rozumné slovo, který jsem dneska slyšel. Šmik.

/Přestříhne telefon/

Rád jsem vás navštívil.

HUBERT

Sbohem.

POŠŤÁK

S pánem bohem, neloučíme se ovšem nadlouho.

HUBERT

Jak to?

POŠŤÁK

Brzy vám totiž přijdu odstříhnout elektřinu. Nebo uzavřít vodu, omluvte mě z hlavy nevím, co dřív.

MAGDALÉNA

Těšíme se na vaše služby.

POŠŤÁK

Poklona. /Odejde/

HUBERT

Já toho Jeremiáše nenávidím, až to hezký není.

MAGDALÉNA

Za chvílku se dozvíme, že tento dům je určen k demolici.

HUBERT

Nepůjdem si po tom vypětí a vydatném obědě trochu odpočinout, do tý rozvrzaný postele.

MAGDALÉNA

Proč ne.

/odejdou/

17. Výstup

/Pošťák vychází hrdě z domu/

POŠŤÁK

Skvěle jsem to vyřešil, jsem na sebe opravdu hrdý. Pozor však, kdo se to blíží. Božítku, vždyť to je ten úchylák. Rychle, musím se schovat. /skryje se/

/Z města přichází Vytkvivý/

MARINA

Konečně se na nás usmálo štěstíčko.

VALENTÝN

Phe, štěstíčko to na nás dneska celý den kašle. Tajemství mého úspěchu vidím v tom, že si ti zaslepenci konečně všimli mého nemalého talentu, to jim to ale trvalo, skoro jsem zešedivěl.

MARINA

Získat takový výdělečný job, si už opravdu žádá nějaký ten talent, nebo mít pár dobrých přátel, jako třeba v tvém případě.

VALENTÝN

Snad mi nechceš namluvit, že jsem to místo dostal jen kvůli mému příteli ze školky, kterému jsem kdysi pomáhal stavět hrad z písku. Ano, hrálo to jistou roli, ale pouze nepatrnou. Počkej, teď se nám bude dařit. Řeknu ti, jak vidím naši růžovou budoucnost, tady budou stát dva Mercedesy každý budeme mít svůj, není to super, dům necháme zrekonstruovat na přenádherný

palác a vybavíme ho co nejmoderněji, v těchto místech necháme postavit chlívěk, do kterého přestěhujeme ty Kozlovi. Jak se ti to líbí?

MARINA

Ó, kéž by to jednou byla pravda.

VALENTÝN

Bude. To se neboj.

MARINA

Ale ty vlastně ještě nemáš ani tu práci jistou. Tvůj kamarád přeci říkal, že jestli mu do půl hodinky nezavoláš, dá tu práci svému druhému kamarádovi, který s ním dělal na písečku bábovičky.

VALENTÝN

Máme slabých pět minut. Pospěš ať to stihneme.

/Vběhnou do domu/

/Pošťák vyleze ze skrytu/

POŠŤÁK

Chacha, to se povedlo, načasoval jsem si to fakt perfektně. To jsem se dokonale pomstil, chudinka Vytvívá, potřebuje telefon, a hle on už není. Přijde o práci, a novou, jak jsem ze slov a hlasů pochopil dlouho nesežene, dokonalá pomsta, chacha. Teď raděj odtud dál, tady totiž budou padat hlavy.

/odejde/

18. Výstup

/Do bytu vchází Valentýn a Marina, Valentýn se rychle vrhá k telefonu/

VALENTÝN

Stihnu to jen tak tak, ale stihnu to, to je to hlavní. Má docela vtiptý číslo.

MARINA

Jaképak?

VALENTÝN

Pst, neruš už je to tady. Okamžik, který rozhodne o naší budoucnosti, konečně se na mě rodiče budou koukat jako na soběstačného a dospělého, jak krásný pocit, cítím se jako na vrcholu blaha. Má nějaký podivný telefon, ani nevyzvání.

MARINA

To víš, podnikatel, ten si může dovolit telefon, co třeba místo zvonění vydává vůni.

VALENTÝN

Pak doufám, že nemá rýmu, no tak to konečně zvedni!! Už tě někdy napadlo jak funguje takový telefon?

MARINA

Ani ne.

VALENTÝN

To máš telefonní sluchátko, které je, ale v dnešní době už být nemusí, spojeno kabelem se základní skříňkou, v níž je hlavní telefonní ústrojí, které zajišťuje činnost toho všeho, to jediné na tom celém nechápu. Ze základní skříňky vede veledůležitý optický kabel, který náhle končí....

MARINA

Končí?? Ale kdeže, o kousek dál zase pokračuje.

VALENTÝN

Končí, ale on nemůže končit, to potom nemůže fungovat telefon. Anebo jo? Jasně že ne!! Kdo to udělal, kdo nám zabil telefon. Vylez ty zprachspřstý lotře, bídaku, ničemo, ty chlebožroute.

/Rozespale vyjdou Hubert a Magdalena/

HUBERT

Co se tady zase děje?

VALENTÝN

Vy podlí vrazi, zabili jste můj telefon, tím jste zabili moji práci, a tím jako vrchol všeho mě, A sakra, já jsem vlastně mrtvý, já jsem už jenom svůj duch. Marino, oni mě zamordovali. Proč? Co jsem komu udělal?

MAGDALÉNA

Byl tady pošťák, ten ustříhl telefon a toho tedy obviňte ze své vraždy.

VALENTÝN

Pošťák?! A to jste mu v tom nemohli zabránit!?! Dva jste tady na něj byli. Vždyť i já ho zvládl sám.

MAGDALÉNA

Tentokrát byl ozbrojený od hlavy až k patě.

VALENTÝN

Ale na druhou stranu, už byl naklepnutý ode mně. Stačilo ho pouze dorazit. O tobě to vím Magdaleno, ale o tobě jsem si to, Huberte, nemyslel a sice že jste oba takový baby.

HUBERT

Ty jsi hodinu od hodiny drzejší, skřečku.

MARINA

Och, Valentýne, znamená to že jsi zase neza... teda nepracující?

VALENTÝN

Kvůli našim sousedům zase ano, můžeš jim poděkovat za mě, já se s nima více nehodlám bavit. A basta. To je můj konec, moje smrt, už pro mě nemá cenu dále žít.

MARINA

Jó, to znám. když se někdo dlouho na něco těší, a pak to nepříjde, dost ho to zničí. Já se třeba těšila na krásný rodinný život a výsledek...

VALENTÝN

Všichni si o mě myslí že jsem neschopný...

MARINA

Já ne.

VALENTÝN

Neruš moji myšlenku, prosím! Všichni si myslí že jsem neschopný se o sebe postarat, něco spravit, sehnat si práci atakdále, atakdále. Já asi opravdu nic nedokážu. Začíná mi docházet, že ti všichni, o kterých jsem si myslel, že mi křivdí mají pravdu a strašně se stydím.

MARINA

Ale Valentýnku, neber si to tak, nic se nejj tak horké, jak se to uvaří.

VALENTÝN

I třebaš taková babička, mi často říkala, že si nikdy nenajdu vhodnou, manželku, jež by mi uvařila, vyžehlila, přeprala, špinavé prádlo, i ta měla dokonce pravdu.

MARINA

Cože? Valentýne uvědomuješ si vůbec, cos teďko řekl?

VALENTÝN

Ne, a je mi to jedno, já jsem skončil se svojí zbytečnou existencí na tomhle prašivém světě. Sbohem.

/Sedí pohroužen do sebe v křesle/

MARINA

Ale vždyť ty máš pravdu, já ti jsem špatnou manželkou, ani jednou v životě jsem neprovedla pro tebe nic z toho, cos říkal.

HUBERT

Hej, vy dva, už si to tak nedobírejte a trochu se na sebe usmějte. Znemožnili jste jeden druhého v pořádku, ale teď už bylo dost hádek a bědování.

MARINA

Ba že ne. Musím odčinit svůj hřích. Valentýne, slyšíš mě už ti budu nadosmrti dobrou ženou.

VALENTÝN

Prosil bych ticho, medituji. Bzzzz.

MARINA

Ale, ne ještě se z toho zblázníš. Něco ti pro spravení nálady uvařím. Chceš? Pro začátek dobrý, ne?

MAGDALÉNA

Nic proti, jenom vás upozorňuji, že tady není nic, co byste mohla uvařit a vy, jak koukám, jste toho taky moc nekoupili.

MARINA

Nevadí, skočím pro něco nahoru k sousedům, všimla jsem si, že tam někdo bydlí.

HUBERT

Raději půjdu s vámi, nikdy nemůžete vědět, co se může osamocené ženě v takto starém domě stát.

MARINA

Co pane, Kozle?

HUBERT

Všelicos, a přejdeme na tykání, já jsem Hubert.

MARINA

Ale vždyť my si už tykáme.

HUBERT

Ale jenom když se hádáme.

MARINA

Aha. Marina.

HUBERT

Zachvilku jsme zpátky.

/odejdou/

19. Výstup

/Valentýn stále medituje, Magdalena přechází netrpělivě po pokoji/

VALENTÝN

Zasad' strom, postav dům a zplod' syna. Řekl mi otec, když jsem byl maličký. Strom jsem zasadil, bohužel v místech, kudy teďko vede mezinárodní dálnice, na ten dům jaksi nezbývá čas, a syn... No jo, co ten syn, o to jsem se ještě nikdy nepokusil.

MAGDALÉNA

Pane bože, za co mě trestáš. Proč musím poslouchat tyhle keci. To je mi horko.

/Začne si svlékat svetr/

VALENTÝN

Marino, už to mám. Nalezl jsem smysl svého života. Musíme zplodit syna.

/Vyskočí směrem k Magdaleně, ta má přes hlavu svetr, chytne jí ona se brání/

Rychle pojď dokud tady nejsou. Víš, jak tím nadchneme rodiče. Můj otec bude dědou, o bože ne, já se snad rozbřečím dojetím.

MAGDALÉNA

/Má stále svetr přes hlavu, nemůže pořádně mluvit vydává různé skřeky./

VALENTÝN

Neboj já ti z toho svetru pomůžu.

/zmizí v ložnici/

20. Výstup

/Do bytu vchází Hubert a Marina/

MARINA

Nechápu, jak jsme si mohli někdy v něčem nerozumět.

HUBERT

I dobří přátelé jsou občas na meče.

MARINA

Kde jsou ti dva?

HUBERT

Třeba se taky spřátelili a šli se projít nebo...

MAGDALÉNA

Pomoc, pomoc znásilnění pomoc.

HUBERT

Co to?

MARINA

Vaše žena.

/z ložnice vyběhne polonahá Magdalena, chvatně se obléká nazpět./

MAGDALÉNA

/K Marině/ Ten váš muž je pěkný prase, skočil po mě a že prý chce zplodit syna. Případ pro cvokaře.

MARINA

To snad ne.

/z ložnice vychází Valentýn, zapíná si košili/

MARINA

Co to má znamenat?

/Vrazí mu facku/

VALENTÝN

Není to, jak ty myslíš. Já jsem si jí prostě spletl s tebou, je mi to trapné, bylo to pouze takové malé nedorozumění.

MAGDALÉNA

Jaképak nedorozumění, spíš napadení, mít telefon volám o sto šest stopadesátosm.

HUBERT

Tohle už přesahuje všechny meze.

MARINA

Rozvodové papíry si vyzvedni u svého právníka, tímto jsme spolu nadobro skočili.

VALENTÝN

Ty to vůbec nechápeš, já za to absolutně nemůžu. Tohle mi přeci nemůžeš udělat, řekni mi že ne?

MARINA

Nejen že můžu, ale já dokonce musím. Huberte, prosím tě vyveď ho, třebaš i násilím.

HUBERT

S radostí.

VALENTÝN

Já tě ale miluju. Ne, nikam nepůjdu. Jste hluchý, řekl jsem že zůstanu. Pusťte mě sakra!

HUBERT

V poměru tři ku jedné jsme tě přehlasovali. A rozsudek? Budeš vyhozen, hodně štěstí, brachu.

VALENTÝN

Co, na mě vůbec pokládáš ty svoje špinavý pracky.

MARINA

Doufám, že si co nejdřív seženeš práci, abys měl z čeho platit alimony na naše dítě.

VALENTÝN

Cože? Panenko na nebi děkuji ti, my čekáme dítě.

MARINA

Ano, synátora, doufám, že nebude po tobě.

VALENTÝN

Synáček Valentýn Vytkvivý Junior, och miláčku, proč si mi nic neřekla?

MARINA

To mělo být mé večerní překvapení, ale tys mě trumfnul.

VALENTÝN

Děťátko, to jsme si vždycky nejvíc přáli, dokonce ještě víc, než mít jednu kabelovou televizi. To ale mění nadobro naši situaci.

MARINA

Ano, ze mně bude rozvedená matka, to je ale naprosto běžné.

VALENTÝN

Nemůžeš mě vykopnout na ulici, když mám mít dítě. Slyšíš?

/Hubert za ním zaklapne dveře on na ně dlouho buší/

Marino, bože, Marino, pusť mě prosím tě dál, já se ti za všechno omlouvám, na kolenu prosím.

MARINA

Už ne, už tě víckrát neomluví, dej si odlez.

VALENTÝN

Pak tedy sbohem, pas se tady teda s těma Kozama.

MAGDALÉNA

Takhle se na ty chlapy jedny ošklivý musí.

HUBERT

Ty taky čekáš dítě, nebo jsi ho chtěla jenom nějak naštvat.?

MARINA

Bohužel ho opravdu čekám, chudák dítě bude vyrůstat bez otce.

21. Výstup

/Před dům vyjde zklamaný Valentýn/

VALENTÝN

Proboha, co jsem to udělal, to se nemůžu nejdřív kouknout, než na někoho skočím. Za chyby se holt platí, a já teď budu platit dvojnásob. Jak by mě jindy rozveselila fráze, "budeme mít děťátko", ale když se před to dá ještě, "budeš muset platit alimenty", běhá z toho mráz po zádech. Valentýne, Valentýne ty jsi hrozný smolař, největší jakého jsem kdy v životě viděl. Jsou dvě řešení mé situace. Spáchání sebevraždy, nebo nalezení opory v alkoholu. Musím si dobře promyslet co nyní udělám, abych ve stáří nelitoval.

/odejde/

22. Výstup

/V pokoji jsou Magdalena, Marina a Hubert, všichni jsou zadumaní, Marina brečí./

MARINA

Já ho stejně miluju, a nedokážu bez něj být. Na druhou stranu mi ale moje čest už asi nikdy nedovolí za ním jít.

HUBERT

Rád bych věděl, co se tady vlastně stalo. Magdaléno, mohla bys nám to vysvětlit, Valentýn tady něco žvatlal o nedorozumění.

MAGDALÉNA

Seděl tady pohroužen sám do sebe a začal povídat o sázení stromů, stavbě domu, prostě blbosti. Najednou vykřikl: "Nalezl jsem smysl života, musíme splodit syna." Já jsem zrovna stála tady, přes hlavu jsem měla svetr...

HUBERT

Ty jsi dělala striptýz?

MAGDALÉNA

Ne, prosím tě, bylo mi horko. Ten svetr se nějak zauzloval, nebo co já vím, prostě nešel svléknout, a tu najednou cítím jeho ruce. Pokouší se mě dotáhnout do ložnice, bráním se samo....

HUBERT

Počkej. Ty jsi měla v tu chvíli přes hlavu svetr?

MAGDALÉNA

Jasně. Řekla jsem snad něco jiného?

HUBERT

Takže si Valentýn nemohl všimnout, jestli to jsi ty, nebo Marina. Máte totiž podobnou postavu i oblečení, a v ložnici je tma. Jak jste se dostali daleko?

MAGDALÉNA

Svlékal mě, částečně i sebe, ale když jsem zařvala: "Pomoc", nechal mě.

HUBERT

V tu chvíli si asi ten zmatkář uvědomil svůj omyl. Je to prachobyčejné nedorozumění.

MARINA

Cože, zopakoval bys mi to ještě jednou?

HUBERT

Tvůj Valentýn za nic nemůže.

MARINA

Pak za to může tedy vaše žena?

HUBERT

Ne.

MARINA

Pak tedy kdo?

HUBERT

Právě že nikdo.

MARINA

Takže Valentýn je nevinný?

HUBERT

Nevinný.

MARINA

Naprosto?

HUBERT

Naprosto.

MARINA

Mně bylo hned jasné, že Valentýn by se něčeho podobného sotva dopustil úmyslně. Valentýne odpouštím ti a ... kde je?

MAGDALÉNA

Vyhнала jsi ho.

MARINA

Ó ne, ten si je schopen něco udělat. Musíme ho rychle najít, on si všechno strašně bere. Snad není ještě pozdě.

HUBERT

Pojďme tedy. Rychle!

/odchází/

22. Výstup

/ Z domu vyběhnou Magdalena, Marina, Hubert./

MARINA

Jestli si něco udělá, do smrti si to neodpustím.

HUBERT

Ted' je příliš pozdě zpytovat své svědomí a příliš brzo na to ho oplakávat.

MAGDALÉNA

Uvidíš, že to dopadne dobře.

MARINA

Kéž by.

/Odběhnou/

/Vypotáci se Valentýn, má v ruce láhev./

VALENTÝN /baví se se svým imaginárním doprovodem/

Děkuji vám, že jste mě doprovodil až domů, pane Neřeknujaksejmenuji, bylo to od vás velice laskavé a milé. Cože? Že už musíte jít? A já vám rozuměl, že se vám chce /naznačuje dávení/... .

Ani se vám nedivím, už padá tma a světla tím ubývá. Opravdu dobře jsem si s vámi popovídal.

Kdyže mám čas? To já mám času habaděj, zítra si můžeme vyrazit zas, chcete-li? Dobře tak tedy v pět, ruku na to. Sbohem pane Neznámvašejméno. /imaginární doprovod odchází/

Z těch dvou řešeních jsem zvolil to méně nebezpečné. Už jsem sice koukal na dno pode mnou z Nuselského mostu, ale nakonec jsem se podíval přeci jenom raději na dno této láhve. Ten, co skákal přede mnou, totiž nedopadl moc dobře a ten, co stál za mnou ve frontě, a jemuž jsem dal z úcty ke stáří přednost, taky nepěkně zuchnul. To mě dokonale odradilo. Pomyslení, že už bych pak nikdy neviděl moji milovanou Marinu, brr. Ó, Marino, nedokážu bez tebe žít. Marino, vrať se ke mně a zbav mě tak mého nekonečného hoře. Marino, Marino jsi to ty? Marino. Ne to není Marina, jenom se mi to zdálo. Neozývá se mi. Proč? Já přeci nedokážu žít sám, bez tebe má láska, ráno vstávat bez tvého políbení, celý den být bez tvého úsměvu, bez tebe celé. Má duše je už natolik srostlá s tvou, že samotinká nikdy nemůže přežít. Miluji tě, i když ty si možná myslíš že ne. Já měl skočit, život bez tebe nemá cenu, zemřu tak jako tak věčným smutkem.

/Valentýn sedí pohroužen sám do sebe, vychází Marina, za ní Hubert a Magdalena/

MARINA

Proč já nejdřív nepřemýšlím, než něco provedu, no jo to bude tím že jsem jenom ženská. To je ale hrozná čtvrt' už se sem začínají stahovat ti nuzní žebráci, ale to není žebrák...to je...och dobrý božítku.... Valentýne, Valentýnku můj jeden milovaný.

VALENTÝN

Jé hele, Marina, i s procesím, to je mi ale pěkné stádo. Moc ti to dneska sluší Marinko, ještě víc, než na svatbě. Ať žijí halucinace.

MARINA

Och, Valentýnečku, já tě hrozně miluju.

VALENTÝN

Nebo, že by to nebyla halucinace. Není. Jupí.

MARINA

Miluju tě, miluju, miluju.

VALENTÝN

Ale vždyť já to přece vím, moje Marinko, vidím ti to na očích. Jen mi neříkej, že si brečela,

já tedy skoro ano.

MARINA

Brečela a jak, ale to už je za námi. Nepil jsi snad?

VALENTÝN

Jenom trošilinku abych zahnal bouři, ze svého srdce, chtěl jsem ti kapánek nechat, ale ta bouře, jak jsem řekl, škyt, byla opravdu velká.

MARINA

Ale to nevadí, hlavně že jsme zase spolu.

VALENTÝN

A můžeme plodit syny.

MARINA

Och, nepřipomínej mi to, vždyť kvůli tomu to celé začalo. My už navíc čekáme.

VALENTÝN

No jo, málem bych úplně na to po tom elixíru životabujném zapomněl. Já budu otcem. To je paráda. My budeme mít syna, synouška malinkatýho, ty poslyš a nebude zlobit?

MARINA

To je mi dotaz, to víš že bude, co tak asi děti dělají.

VALENTÝN

To je dobře, to je moc dobře, alespoň budu moci uplatnit své právní zkuše... tedy vědomosti.

MARINA

Snad ho nechceš soudit za každý prohřešek.

VALENTÝN

Chci a taky budu, vždy když něco provede, tak ho budeme soudit, ať je z něj taky jednou právník.

MARINA

Dobrá myšlenka muži.

VALENTÝN

Já mám jenom dobré myšlenky, to kdyby se nevědělo ještě že se Země točí kolem Slunce, určitě bych na to přišel já. Koperníku, Koperníku, tebe nebýt, jsem slavný.

MARINA

Hlavně že máme zase jeden druhého. Slibme si znovu to co ráno.

VALENTÝN

Ne, už žádné sliby nebudou tady. Říká se sliby chyby, to si dva totiž něco slíbí, myslí si že to dodrží a stejně udělají při nejbližší příležitosti pravý opak.

MARINA

A to se chceš každou chvíli hádat, pusinko?

VALENTÝN

A proč ne, v těch našich malých hádkách je tajemství naší lásky. Jsou to pouze malé mráčky na čisté obloze, které se rychle rozplynou, ale kdyby jsme je vždy utlumili už v zárodku, nakupily by se a jednou by nás přerostly. Protrhla by se stavidla naší trpělivosti a z nakupených mraků, by se spustila obrovská bouře, a pak by jsme se už nikdy nedali dohromady. A proto jsou tyhle ty malé hádky nutné, abych pravdu řekl, bez nich bych se asi nejspíš i nudil. Vypadáš kouzelně když se rozčiluješ.

MARINA

Och, díky zlatíčko, taky se s tebou ráda hádám, ale už nikdy to nesmíme takhle přehnat. Zvedni se nebo tady ještě nastyďneš, je už dost chladno. Nechci tě mít nastydlého, teď když máš práci.

VALENTÝN

Ale já přeci nemám práci!?! Přišel jsem o ní kvůli támhletem dvěma.

MARINA

Vždyť já jsem ti to úplně zapomněla říct. Když jsme tě hledali potkali jsme zase toho tvého přítele, vysvětlila jsem mu, jak se věci měly. Řekl, že když tě najdeme, máš zítra přijít podepsat smlouvu.

VALENTÝN/vyskočí/

To je skvělé, nejlepší den v mém životě, co mi teď chybí? I ten chlívek jim tady nakonec budu moci postavit.

MARINA

To bude zbytečné. Já si s nima už totiž docela dobře rozumím, a uvidíš, že ty se s nima taky usmíříš.

VALENTÝN

Pro tebe udělám cokoliv.

MARINA

Díky. To je ale divný.

VALENTÝN

Co, kočička moje rozmilá?

MARINA

Zdá se mi, že už jsi úplně střízlivý, cos to pil?

VALENTÝN

Počkej Ma.. To ... Ny

MARINA

Ale z toho jsi přeci nemohl být nikdy opilý? To je hloupost.

VALENTÝN

Nikdy jsem taky neřekl, že jsem opilý z pití, já byl opilý toliko ze svého smutku a když se věci obrátily, hle tu jsem vystřízlivěl. Ale teď rychle domů, za chvíli totiž budu opilý z toho štěstí, co se na nás obrátilo, a to se pak netrefím ani do vchodových dveří.

MARINA

Honem tedy, uděláme nějakou oslavu, vy pojed'te taky, jste srdečně zváni.

HUBERT

Nebojte za chvíli jsme tam, to si nemůžeme nechat ujít.

/Valentýn a Marina zajdou/

MAGDALÉNA

Myslíš, že už teď konečně budeme normálně žít?

HUBERT

Normálně asi těžko. Další dny s těma dvěma budou sice prostoupeny hádkami a rvačkami, ale už to nebude tak časté. Uvidíš, za chvíli si zvykneme.

MAGDALÉNA

Když o celém dnešku zpětně přemýšlím, dochází mi, že to asi byl ten nejlepší den v našem životě,
a nad spoustou věcí se nyní musím pousmát.

HUBERT

Jsme zvyklý z nádraží na masy lidí, a myslím, že bych si nikdy nezvykl, žít jenom s tebou a s naším malým. Prostě by mi chyběly ty masy lidí.

MAGDALÉNA

Valentýn a Marina je nám mnohokrát vynahradí.

HUBERT

Ještě včera jsme si myslel že jsme nejrozhádanější rodina ve městě, ráno jsem nabyl pocit, že jsme až na druhém místě, a to sice po nich. Ale teď mě Valentýn, pro něj typickým způsobem filosofování přesvědčil, že hádání je naprosto normální.

MAGDALÉNA

Už bychom měli raději jít, aby si to zakopání válečné sekyry ještě nerozmysleli.

HUBERT

Nejsem proti.

23. Výstup

/Do bytu vchází Valentýn a Marina/

VALENTÝN

Konečně doma.

MARINA

Konečně zase spolu, myslím že to mělo i něco do sebe, ten náš rozchod.

VALENTÝN

Jo, ušetřili jsme za elektřinu, jelikož nikdo nebyl doma.

MARINA

Ne, tohleto jsem neměla na mysli. Uvědomili jsme si, že jeden bez druhého, nemůžeme existovat.

VALENTÝN

Dobré poučení do budoucna, až nás zase někdy budou chtít ve škole, rozsadit můžeme se na to vymluvit.

MARINA

Vtipálku, školní léta jsou dávno za námi.

VALENTÝN

Myslel jsem to samozřejmě jen obrazně, miláčku. Už nikdy, nikdy rozumíš se mi nesmíme takhle moc pohádat.

MARINA

Nikdy neříkej nikdy, řekl někdo moudrý, ale v tomhle případě můžeme s klidem říct nikdy.

/Vchází Hubert a Magdalena/

MAGDALÉNA

Sedíte tady jak dvě křepeličky.

VALENTÝN

A vy jste přidusali jak dva sudokopytníci.

MAGDALÉNA

Ale já myslela, že už...

HUBERT

/směje se/ Pěknej vtip, ten se ti povedl, klidně pokračuj.

VALENTÝN

Co to, že by konec války.

HUBERT

Už to tak bude, Napoleone.

MAGDALÉNA

Budeme tady spolu žít možná až do smrti, to je fakt, se kterým jsme se museli všichni smířit, proč si tedy život ještě znepríjemňovat?

MARINA

Zlatá slova, proč bychom se netěšili, když nám pámbů, domov dal.

VALENTÝN

Dobrá přijímám příměří, ovšem s jedinou podmínkou.

VŠICHNI

Jakou???

VALENTÝN

Že spolu budeme žít ne jako obyčejní spolubydlíci, ale jako rodina, sourozenci mám namysli.

MARINA

Skvělý nápad, mohl by si být spisovatel.

MAGDALÉNA

A naši synové budou vyrůstat jako praví bratři.

MARINA

Vy taky čekáte synáčka?

MAGDALÉNA

Ano, manžel z toho byl taky vedle. První dítě a hned syn.

HUBERT

Byl jsem z toho v sedmém nebi.

VALENTÝN

Pak máme nespočet důvodů oslavovat. Zaujměte místo u hodovního stolu, přátelé. Jo, to jsem se vás chtěl pořád zeptat, ale vždycky mi do toho něco přišlo, co je to za pěknou krajinku.

MARINA

Jakou krajinku, prosím tě, vždyť to je portrét Magdaleny, jestli se nepletu?

HUBERT/překvapeně/

Jak jsi to poznala, vždyť to není možný, ..? Teď asi bude umělecká přednáška, skočím raději pro něco do kuchyně.

MAGDALÉNA

Konečně nějaký expert na umění jako já, my dvě si budeme rozumět.

MARINA

Už to tam vidíš Valentýne.

VALENTÝN

Hm, už ano, to musel kreslit pravý mistr...

MAGDALÉNA

Taky že ano..

VALENTÝN

....zachytit takhle pěkně ošklivost, to nedokáže totiž jen tak ledajaký malíř.

MAGDALÉNA

Ještě ráno bych ti vrazila facku, ale teď se musím usmát, vždyť máš pravdu. /odloží obraz/

HUBERT

Koukejte co jsem našel./Vytáhne láhev šampusu/

MAGDALÉNA

Odkud to máš?

HUBERT

Koupeno za peníze určené na neplánované výdaje.

VALENTÝN

Konečně si budeme moci připít, ukaž já to otevřu.

HUBERT

Myslel jsem, že to udělám sám, ale co s tebou mám dělat.

MARINA

Jen opatrně.

MAGDALÉNA

Moc s tím neházej, ať to všechno nevyteče.

VALENTÝN

Klid, mám to celé pod kontrolou. Uvolníme špunt a prásk rána, rychle skleničky, toto pění.

HUBERT

Hlavně dej ženám jenom málo, pamatuj, jsou v jiném stavu.

MAGDALÉNA

Phe, taková diskriminace, ale stejně moc nepiju.

/Z města přichází pár s kufry, zastaví se před domem, muž na něj ukáže/

ON

To je ono.

ONA

Zvenku nic moc. Uvidíme, jak to vypadá zevnitř.

/Zajdou do domu, v bytě probíhá přípitek/

MARINA

Valentýne, vyřkni přípitek.

VALENTÝN

Na to, aby každý den byl alespoň zčásti takový jako dnešek. Na Jeremiáše, díky němuž jsme se seznámili a stali nejlepšími přáteli pod sluncem. Na pošťáka, ať už nám nosí jen dobré zprávy, a hlavně, ať zprovozní telefon. A hlavně na naše syny, ať jsou zdravý, a ne moc náročný na prostor, abychom mohli žít stále pod jednou střechou a nemuseli se hádat o každý čtvereční metřík.

HUBERT, MARINA, VALENTÝN, MAGDALÉNA

Na zdraví.

/Do bytu vchází nový pár/

HUBERT

Co tady děláte?

ON

Co tady spíš děláte vy? My tady totiž bydlíme.

HUBERT

To snad ne, sbalte si věci a.....

VALENTÝN

Radši se šetři Huberte, jestli takhle budeš rvát na každého nově se nastěhuvšího, brzo přijdeš o hlas.

HUBERT

Máš pravdu zatím se sem ještě vejdem.

MARINA

A aspoň bude větší sranda.

/Před domem vystoupí Jeremiáš a mne si ruce/

JEREMIÁŠ

Pomsta, to jsem krutě domýšlivý,

nad ní totiž lepšího nic není.
A mé prachy na účtu,
dočkaly se přírůstku.

MAGDALÉNA

Rychle podívejte se z okna, kdo se nám tam směje.

HUBERT

No ne, to je ten bídák, prašivák, ošklivý člověk a Jeremiáš, to všechno v jedné osobě.

/Přiběhne pošťák a chytne Jeremiáše/

POŠŤÁK

Konečně jsem vás chytil při činu vy podvodníku, měsíce po vás jdu. Nyní mám konečně dost důkazového materiálu, abych vás dostal za mříže.

VALENTÝN

Co po něm leze ten poštministr?

JEREMIÁŠ

Už jsem se lekl, že je to policista, ale nakonec je to jenom ten prachobyčejný, nedomrlý pošťák. Mohl byste ze mne sundat ty svoje špinavé pracky, já su boháč a přišel jsem se naposledy rozloučit s těmi, kteří za moje peníze můžou. Tak už neotravujte!!

MARINA

Ten ničema si dovolí po tom všem přijít k nám pod okna?!

POŠŤÁK

Skutečně naposledy jste se sem přišel podívat na lidi, které jste podvedl, protože já nejsem žádný prachobyčejný nedomrlý pošťák, můj táta ale byl, takže se postarám, aby k těm všem 57 obviněním byla přidána i urážka úřední osoby.

VALENTÝN

Hrr, na něj. Teď ti odzvonilo Jeremi, máš padla, rychle všichni do zbraně, a na můj povel vpřed. Ten nezůstane celej. I kdyby byl nedělitelný prvočíslo, tak ho rozcupírujem na ždibinkatý kousililínky.

JEREMIÁŠ

Jakže vy nejste ten za koho jsem vás celou dobu měl, ale jste po..po... Ne, to přeci nemůže bejt pravda na toho je až moc chytřej. Jste listonoš a basta už ksakru odejděte.

/Pošťák shodí přestrojení a je z něj policista/

MAGDALÉNA

Podívejte není třeba, ten pošťák byl policista.

POŠŤÁK

Ale vy budete mít to potěšení mě doprovodit. Protože přestrojení za pošťáka je pouze můj maskovací převlek, jak už jsem vám naznačil, ve skutečnosti jsem policejní poručík a po vás už jdu dosti dlouho. Počkejte spočítám to.... to bylo pět let před převratem /počítá na prstech/... plus po převratu všechny....to máme....? Kolik let uplynulo od převratu?Ksakra byl už vůbec?

JEREMIÁŠ

Zkraťte to proboha, už pomalu začínám věřit, že jste ten poručík.

POŠŤÁK

Kolik?

JEREMIÁŠ

Devět.

POŠŤÁK

Dobře. Z minula mám pět teď plus devět./Počítá/ To musí vyjít jedině $\sin x$ na druhou. ne?!

JEREMIÁŠ

Vy jste nějaký chytrý, sám bych to nezvládl líp.

POŠŤÁK

No vidíte jak chytré hlavičky to dnes máme jako četníky.

Znáte svá práva?

JEREMIÁŠ

Ano, byla mi už dnes řečena.

POŠŤÁK

To jsem rád, alespoň nemusím volat své sekretářce, aby vám je řekla.

JEREMIÁŠ

Vy je snad neznáte?

POŠŤÁK

Nejste nějaký drzý!! Jasně že je ovládám zpaměti. Máte právo na advokáta, cokoli však řekne bude použito proti vám, dále máte právo nevypovídat, pokud ho použijete budete muset dodat soudu písemné osvědčení. Tak co, umím?

JEREMIÁŠ

A-ano. Už vám věřím, toho poručíka, znalosti však máte na generála.

POŠŤÁK

Co šplháte. To vám nepomůže. Jdete se mnou?

JEREMIÁŠ

Budu muset.

POŠŤÁK

Pak tedy klusem.

JEREMIÁŠ

Sbohem moje rodiny.

POŠŤÁK

Pro tu mlátičku se tu ale ještě někdy zastavím. Ten neunikne spravedlnosti.

/Jeremiáš se Valentýnovi posmívá/

Co se smějete? A už cupec mazec na stanici. Jo vy nevíte, kde to je. Tak se snad sakra někoho zeptáme.

/Nakopne ho do zadnice, a takhle ho popoháníc, odběhnou ze scény./

VALENTÝN /Kouká s otevřenými ústy na ten výjev/

Pošťák byl policista. Já jsem zmasakroval policistu. Já dostanu pokutu, mě zavřou, a daj mi šibenici.

Já jsem vlastně masový vrah.

MARINA/Přistoupí k němu a obejmě ho/

Neboj se, ten si na to sotva vzpomene, a kdyby přeci jen náhodou, určitě tu svojí ostudu nebude chtít vytahovat na světlo. My to nějak překonáme. Mysli na lepší věci.

VALENTÝN

To se tady dá těžko, ale pokusím se.

/V bytě na sebe všichni hledí Hubert s Magdalenou přinesli židle a sklenky./

HUBERT

Posaďte se tady u nás a my vám vysvětlíme jak se věci mají.

/Posadí se všichni/

ON

Doufám, že si vymyslíte něco přijatelného.

MAGDALÉNA

Podívejte pane, my si nemáme co vymýšlet, můžeme vám klidně říct pravdu.

VALENTÝN

Která zní ovšem jako fantasmagorie.

Valentýn/Nalívá víno do sklenek, ovšem Marině a Magdaléně ne/

MARINA

Nalij mi taky Valentýne, prosím, prosím.

VALENTÝN

Zcvokla si, nebo ti vrána vyklovala z hlavy to, čím by se i ona bála myslet.
Čekáš přeci proboha děťátko, a tomu alkohol asi moc chutnat nebude.
Nechci, aby z něj byl takovej dement, jako jsme my všichni tady.

ON

Takhle mě nějaký cvok urážet nebude. Tě zbiju.

HUBERT

Klídek, klídek na to si časem zvyknete, mně už to například vůbec nevadí.

ONA

Miláček není stejně žádný rváč, ještě by dostal přes pusinku.

MARINA

Ale něco pít musíme.

HUBERT

V lednici je čaj.

MARINA

Děkuji nechci ten tu nechali nájemníci před námi, a jako čaj to moc nevypadá.

ON

Tady se pravdu asi nedovíme, takže co s tím uděláme.

MAGDALÉNA

Myslím, že když se sem vejdem čtyři, tak šest by nemělo být problémem.

VALENTÝN

Toho jsem se bál, a sice že to řekneš, ty z nás nejmoudřejší.

/Magdalena se napřáhne k pohlavku/

HUBERT

/Chytne jí ruku/

To byl přeci první kompliment, který nám udělil. A ty bys ho hned bila.

MAGDALÉNA

Připadalo mi to podezřelé, aby mě nezačal zase svádět.

HUBERT

Víš, sama nejlíp, že to byl omyl, a už na to zapomeňme.

MAGDALÉNA.

Dobře. Takže nás tady bude teď šest.

HUBERT

To ještě jde. Horší to bude až se nám narodí děti.

MARINA

Taková existenční otázka: vy doufám nečekáte dítě?

ONA

Jak jste to uhodla, to už je to vidět.

VALENTÝN , MARINA, MAGDALÉNA

Néééééééééééé!!!!!!

HUBERT

Proboha!!

ON

A to se žena ještě nepochlubila, že dvojčátka.

VALENTÝN

To potěš pánbůh. Myslím, že do smrti máme o zábavu postaráno. Snad se jí dožijem.

K O N E C

Autor:

Václav Roman

day@seznam.cz

<http://www.vaclavroman.cz>

tel.: 602 591 260